

Studiereis Zuid Afrika (oktober 2017)

Maandag 23 oktober.

Op Schiphol ontmoeten de 22 reizigers elkaar. Om 10.00 uur beginnen we aan een vlucht van in totaal 11 uur en bijna 10.000 km. Wat films later en wat nadere kennismaken met 'lotgenoten' landen we op het vliegveld van Kaapstad. Het is 21.00 uur en donker. De bus staat klaar en om 23.00 u. zijn we in ons hotel. De kamer is op de bovenste verdieping met een mooi uitzicht op 'False Baai'.

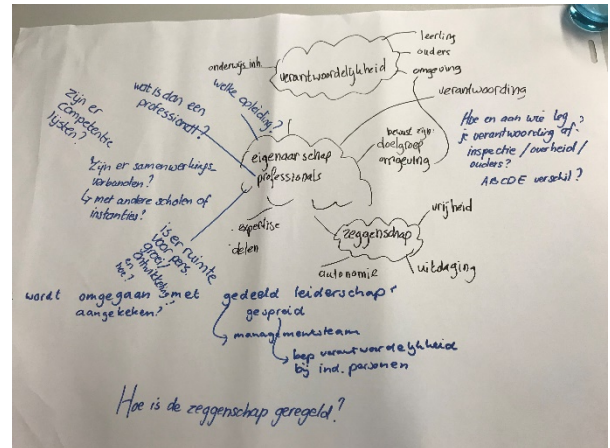
Dinsdag 24 oktober

Vreemd, 9900 km. van huis, geen tijdsverschil, de lente is merkbaar je richtinggevoel is helemaal van slag. Als je hier van de zon wilt genieten, moet je je op het noorden richten in plaats van op het zuiden.

Om 9.00 uur starten we met de kick-off: uitleg over het programma, we leren elkaar middels de methode van 'Deep Democracy' beter kennen en worden ingedeeld in vier studiegroepen die zich tijdens de schoolbezoeken richten op een bepaald aspect van het onderwijs. De groepen zijn: Pedagogisch klimaat, School en omgeving, Eigenaarschap van de leraren (mijn groep) en Het 21e eeuws leren. Het principe bij de activiteiten is "Just watch, don't judge".

Na de lunch, buiten in de zon, gaan we naar de universiteit van Stellenbos waar we uitleg krijgen van dr. Dirk Brand over de staat Zuid-Afrika en over het onderwijssysteem daar. Je kunt je niet voorstellen wat voor ontwikkeling dit land doorgemaakt heeft in de afgelopen 25 jaar. Onwaarschijnlijk hoe men omgegaan is met de overgang van Apartheid naar een constitutionele democratie. Welke moeilijkheden en gevoeligheden er overwonnen zijn. Wat een enorme verandering dit voor iedereen heeft betekent. Maar ook hoe ver theorie en praktijk in een aantal gevallen nog van elkaar af liggen. Niet alleen bestuurlijk, maar ook in het onderwijs. Waar alle scholen staatssteun krijgen (een ratio van 1 leerkracht op 50 leerlingen) maar waar goed onderwijs vooral afhankelijk is van wat ouders kunnen en willen bijdragen. Wat uiteenloopt van niks in de townships of squotercamps tot € 14.000 per jaar op de privé-scholen. In het voortgezet onderwijs is dat iets beter, maar ook daar hangen de mogelijkheden van het onderwijs af van de financiële bijdrage van ouders.

Hierna zijn we Stellenbos ingelopen. Een prachtig wit stadje, wat nog stamt uit de tijd dat Zuid-Afrika een Nederlandse kolonie was. Het is een echte studentenstad, waar het bruist van de kroegjes, galerietjes enz. We dineren en stappen om 20.00 uur in de bus voor de terugreis naar het hotel. Morgen moeten we om 7.00 uur alweer in de bus zitten.

Woensdag 25 oktober

Vandaag bezoeken we Eindhoven, Leiden en Delft. Of je daar zo blij mee moet zijn, is maar zeer de vraag omdat dat grote townships zijn in de Kaapprovincie. In Delft gingen we even uit de bus. We moesten al onze waardevolle spullen in de bus achterlaten onder bewaking van de chauffeur. Een township is een vreemde wereld. Het is een wereld op zich, met een eigen structuur, eigen regels, maar ook met een compleet eigen parallelle economie en vele 'gangs'.

De grootste overeenkomst tussen de mensen is dat ze arm zijn. Maar de verschillen zijn daarnaast enorm. Ook hier heb je een heel groot asielzoekersprobleem. Hier gaat het niet over 10.000 mensen per jaar, maar over 10.000 mensen per week die erbij komen, die een plekje moeten vinden. Met alle spanningen tussen de bevolkingsgroepen die erbij horen. We zijn daar op bezoek geweest bij de Vergenoegd Primary School. Een school in het armste gebied. Een school met bewakers met een gummiknuppel voor de deur. Een school die de kinderen twee maaltijden per dag geeft omdat het merendeel thuis niet te eten heeft. Een school met een ontzettend enthousiaste directeur die altijd mogelijkheden zoekt en niet in onmogelijkheden denkt. Die op allerlei manieren aan extra geld voor zijn school probeert te komen. Een school met een team dat vol passie aan het werk is vanuit de positieve levenshouding, dat wanneer het niet kan zoals het moet, het dan maar moet zoals het kan. Een school die ontworpen is voor 700 leerlingen, maar waar nu 1200 leerlingen zitten. Twee groepen in de hal, met enkel een schotje ertussen. Een van de groepen heeft een beamer. Door de leerkracht zelf meegebracht en iedere dag weer zorgvuldig mee naar huis genomen!

Een kleine groep 6 van 25 leerlingen. Niet omdat het toevallig een kleine groep is, maar omdat ze in het kantoorje van de conciërge zitten en daar echt niet meer kinderen in passen.

En dan de reguliere klassen. Er zitten erg veel kinderen in de diverse groepen. We zien er vooral vrolijke gezichten van de kinderen, want voor veel kinderen is school de enige stabiele, veilige factor in hun leven.

Je vraagt je af hoe er op deze scholen nog aan leren toegekomen wordt, omdat er eerst aan zoveel basisbehoeften van de leerlingen tegemoetgekomen moet worden, zoals eten. Maar ook hier zien we de voorleeskampioen. Ook hier hebben ze periodeafsluitingen.

Verrassenderwijs is het onderwijs in Zuid-Afrika veel resultaatgerichter dan dat bij ons. Kinderen worden per kwartaal getoetst op hun vooruitgang. Wie aan het eind van het jaar (midden december) het niveau niet behaalt, doubleert (zelfs op de pré-schools). In de hal hangen de resultaten van de verschillende groepen en de streefdoelen voor de volgende periode. Deze zijn vastgesteld door de directeur. Maar ook in de pré-school (2 ½ tot 6 jaar wordt er getest, ieder kwartaal krijgen de leidsters van de overheid een poster toegestuurd, met de te behalen doelen voor de komende periode.

's Middags hebben we een bijeenkomst met een delegatie van het Ministerie van Onderwijs, de Dreamcatcher Foundation en de Afrika Tikkun beweging. Deze beweging heeft zich ten doel gesteld om kinderen uit de armste situaties een goede opleiding en goede kansen op een baan te geven. Daarbij ondersteunen ze kinderen en hun gezinnen van de wieg tot aan het moment dat ze zelfstandig met een baan der maatschappij in kunnen. In de scholen die zij runnen, of eigenlijk in de integrale kindcentra, is ongeveer alles gesponsord. Boven elke klasdeur hangt een bordje van het bedrijf of weldoener die de klas sponsort.

De middag gaat vooral over ondernemerschap. En hoe het onderwijs hieraan kan en moet bijdragen. Ondernemerschap heeft veel te maken met wat wij in Nederland de 21st century skills noemen. Voor Zuid-Afrika is het aanleren van een ondernemende grondhouding bij kinderen nog veel belangrijker dan bij ons. Voor ongeveer 60 procent van de kinderen is na de highschool immers geen vervolgopleiding. Zij leren dus geen vak en hebben weinig toekomstperspectief. Aan de ene kant omdat ze het niveau voor een vervolgstudie niet hebben of simpelweg omdat de universiteiten en "HBO" opleidingen (Is meer het MBO niveau bij ons) de capaciteit niet hebben om al deze kinderen van een vervolgstudie te voorzien. Met alle gevolgen van dien: de negatieve spiraal van werkeloosheid, armoede die maar al te vaak tot criminaliteit leidt. Jongeren kunnen hieraan alleen ontkomen als ze ondernemend en creatief zijn, als ze hun eigen toekomst in handen nemen door zelf een bedrijfje te starten of door zelf, vaak samen met anderen, binnen hun eigen gemeenschap initiatieven op te zetten.

Een duidelijk voorbeeld van ondernemerschap was de Dreamcatcher Foundation. Die zoekt naar de kracht van de lokale gemeenschappen. Zo was er een voorbeeld van een dorp naast een vuilnisbelt, waarbij de lokale bevolking is gaan recyclen en nu een bloeiende industrie heeft van sieraden, gemaakt van afval. De kracht van deze organisatie is dat zij probeert het geld dat verdiend wordt in de gemeenschap, ook in de gemeenschap te houden. Waardoor er

weer nieuwe initiatieven kunnen ontstaan, zoals het verbouwen van biologische producten op de gronden die vrijkwamen toen zij de afvalberg opruimden.

Het mooie is dat zij ons om raad vroegen over die onderwijsvernieuwingen die zij nodig vinden, maar dat we eigenlijk met precies dezelfde dingen worstelen, weliswaar op een ander niveau, maar ook in Zuid-Afrika leeft het besef dat het huidige onderwijs niet meer past bij de wat de toekomst van de kinderen vraagt.

Om 21.30 uur terug bij het hotel. Het was een dag van de vele (tegenstrijdige) indrukken. Ongelofelijk dat in een land binnen het onderwijssysteem zo'n grote verschillen kunnen zijn.

Donderdag 26 oktober

Na een busreis van twee uur arriveren we bij de Sunvalley Primary school. Een school met ruim 1000 leerlingen. Een school waar alle kinderen vanaf groep 4 over een iPad kunnen beschikken. Een school waar ouders gemiddeld (een beetje afhankelijk van hun inkomen) € 15.000 per jaar aan bijdrage leveren. Een school omringd door sportvelden, met een uitgebreid naschools sportaanbod. Een school die kinderen met veel potentie uit armere gezinnen wil opvangen en daarvoor op allerlei manieren geld bij elkaar sprokkelt, bijvoorbeeld door de schoolbusjes buiten schooluren te verhuren of door sponsors te zoeken voor arme kinderen. Bedrijven of weldoeners kunnen een arm kind financieel adopteren. Het pijnlijke is dat ze het kind financieel adopteren en niet een plek op school. Deze kinderen moeten hun resultaten presenteren aan deze sponsors. Aan de andere kant, wat een

geweldige kansen krijgen deze kinderen op een geweldige school, want dat is het. Deze school is een “brain-based”-school. De hele pedagogiek, didaktiek en leerinhoud zijn gebaseerd op inzichten over de werking van het brein. En elke leerkracht, maar ook elk kind op deze school kan uitleggen waarom het zo aangepakt wordt vanuit de werking van de hersens (natuurlijk op eigen niveau). Gavin Keller, de directeur, is een echte goeroe op dit gebied. Hij geeft lezingen over de hele wereld. De manier waarop het hem gelukt is om zijn visie door de hele school door te voeren, is bewonderenswaardig. Een aantal van de dingen die hij daar doet, doen wij op onze school ook, alleen nu snap ik pas waarom het vanuit de hersenontwikkeling belangrijk is om het zo te doen.

De groepsgrootte op Sun Valley is 30 tot 35 leerlingen. Leerkrachten geven les op drie niveaus. Elke klas heeft minstens een paar extra handen in de klas, dat kan een onderwijsassistent zijn, een stagiaire, maar ook een speciaal door de school opgeleide ouder. En op de gang tref je op allerlei plekken een soort RT-ers aan. Alles is ingericht op coöperatief leren. Je zorgt voor elkaar. Kinderen lopen ook nooit alleen door de school, ze zijn altijd met zijn tweeën of drieën. Een leerkracht geeft zelden instructie aan de hele klas. Hij geeft een klein groepje kinderen instructie waarna zij de rest van de klas van instructie gaan voorzien.

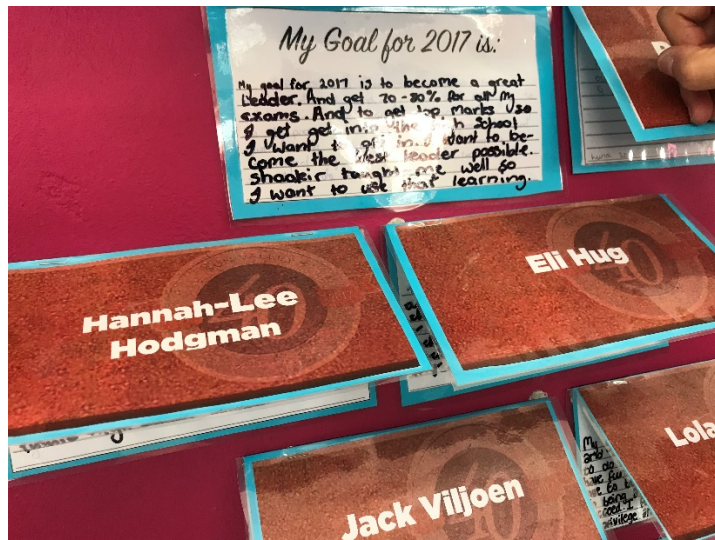
Sport en bewegen zijn erg belangrijk. Maar ook bewegingsmomenten tijdens de lessen, met een Energizer, met een liedje, met een ademhalingsoefening of Yoga. Het begin van je hersenen zit namelijk niet in je nek, maar aan het eind van je wervelkolom, in de onderrug. Als je te veel zit, zet je dus eigenlijk je hersenen in de knel.

Het uitgangspunt is dat je goed bent zoals je bent, iedereen heeft talenten. Excelleren op je talenten wordt erg gestimuleerd. Haal het beste uit jezelf, niet alleen voor jezelf, maar ook voor de ander. Niet alleen op het gebied van leren, creativiteit of sport, maar ook het gebied van emotionele intelligentie. De oudere groepen hebben ook allemaal een “community service” project.

Op deze school kiest men er bewust voor om de groepen 2 en 3 niet te mengen. Er zijn jongens- en meisjesgroepen en ook dat heeft te maken met de hersenontwikkeling. Blijkbaar ontwikkelen de hersenen van jongens en meisjes zich tijdens de zwangerschap al verschillend en dat zou gevolgen hebben voor de manier waarop je onderwijs voor jongens en meisjes vorm moet geven.

Een aantal van de dingen die men doet en de onderbouwing daarvan lijkt heel plausibel. Een aantal ander zaken lijkt wat ver gezocht. Toch was het charisma van Gavin Keller en de passie van het team ontzettend inspirerend. Wat ook hartverwarmend is, is de blijdschap, de trots, maar ook de ‘dankbaarheid’ waarmee de kinderen over school spreken.

Een van de opmerkelijke dingen is dat op de Sun-Valley school alles op een manier wordt georganiseerd die aansluit bij de beleving van de jongens. Het blijkt uit de brain-based theorie dat meisjes daar ook bijzonder goed bij functioneren. Dat lijkt andersom niet zo!!

Vrijdag 27 oktober.

Na het ontbijt ontmoeten we een groep gepensioneerde directeuren (the Principals Academy) van goed aangeschreven scholen die het zich ten doel gesteld hebben om het onderwijs op de West Kaap te verbeteren. Ze gaan op allerlei achterstandsscholen de directeur ondersteunen/coachen om een betere onderwijskundige leider te worden en de resultaten te verhogen. Ze doen dat vrijwillig, voor niet meer dan een onkostenvergoeding. Wij gaan vandaag in groepjes mee met deze coaches om scholen die zij begeleiden te bezoeken. Wij mogen mee in de auto van Keith, een oud-directeur van 69 jaar. Hij is reuze enthousiast over zijn werk en over de directeuren die hij begeleidt, maar tegelijkertijd heeft het wel iets ontzettend paternalistisch. Hij is namelijk blank en de directeuren die hij begeleidt zijn zonder uitzondering allemaal gekleurde relatief onervaren directeuren.

We bezoeken vandaag twee primary-schools. Een ervan was een Skoza-school. De West-Kaap erkent drie officiële talen: Afrikaans, Engels en Xhosa. Op iedere school moeten twee van deze talen onderwezen worden. Xhosa is vooral de taal van de zwarte bevolking het is een taal met tong-klik-klanken waar iedere westerling zijn tong over breekt. Op Xhosa - scholen wordt

meestal Engels als tweede taal aangeboden. De combinatie Xhosa en Afrikaans komt zelden voor, wat vanuit de geschiedenis ook wel te snappen is.

We beginnen op de Bongulethu Primary School (1026 lln.), waar we door de zwarte directeur Halbert werden ontvangen in zijn eenvoudige kantoor. We lopen naar binnen en elk raam, elke binnen- en buitendeur is voorzien van tralies. Deze zijn niet bedoeld om mensen in het gebouw te houden, maar juist buiten. Bovendien gaf het wel een veilig gevoel omdat bij schietpartijen op straat voor de school, de deuren dicht konden. De buitenruimte van de school was even deprimerend als de binnenruimte. Maar de kinderen leken gelukkig. De eerste drie jaren spreekt men Xhosa. Pas in grade 4 kregen de kinderen Engelse les. Dat maakt de conversatie met die leerlingen bijzonder lastig.

Vervolgens gingen we naar de Portia Primary School. Op bijna elke school zie je bij de ingang de waarden staan waar de school voor staat. Deze school had een erg enthousiaste directeur (Kevin) met een heldere missie en visie. Hij maakte van zijn school een merk o.a. door betekenis te geven aan het woord PORTIA. *I'm a PORTIAN; I am/ have: Polite, Organised, Respectful, Time-bounded, Integrity, Accountable, Neat*. De kinderen zijn dol op hem. De kinderen voelen zich duidelijk veilig op school. Ze zijn vriendelijk en open en er wordt veel gelachen. Wat gaat er dan mis...? Volgens Kevin verlaten te veel kinderen vroegtijdig de school waardoor de verveling toe slaat en ze in een negatieve spiraal terecht komen.

In nagenoeg alle scholen waar we komen, hangen de muren binnen en buiten vol met allerlei teksten en tekeningen die de kinderen kunnen helpen bij het leren. Geen prikkelarme maar juist een prikkelrijke omgeving; past weer goed in de theorie van het brain-based leren.

Directeuren doen veel om extra geld voor hun scholen bij elkaar te krijgen. Een directeur had ingeschreven op een sponsorproject van een bank en een compleet Science-lokaal gewonnen. Een volledig ingericht lokaal dat midden op de speelplaats stond. Een lokaal dat veel beter was dan de lokalen waar de kinderen les in krijgen. Het werd echter nauwelijks gebruikt omdat scheikunde niet in het curriculum zit en ze niemand beschikbaar hebben die dit vak kan geven.

Op de meeste scholen hebben de kinderen schooluniformen, bedoeld om gelijkheid te bevorderen. Op deze school lopen niet alle kinderen in een schooluniform. Het is casual Friday, legt Kevin uit, dan hoeven de kinderen niet in uniform. Als de school uit is, gaan de leerlingen naar het naschools sportprogramma. Sporten is immers erg belangrijk.

Een groot probleem is het puur klassikale onderwijs (hoe kan het ook anders met 50 kinderen in de klas). Niet alleen de klassikale aanbidding maar vooral de traditie van klassikaal antwoorden. Wanneer de juf (want het zijn daar ook vooral juffen) een vraag stelt, wordt er verwacht dat de klas in koor antwoordt.

Elke school heeft ook een grade- R, foundation base education ofwel kleuteronderwijs. Er is geen leerplicht voor deze leeftijdsgroep maar deelname wordt erg gestimuleerd want in de thuissituatie is er weinig tijd en aandacht voor de kinderen. Ouders in de arme gebieden zijn immers constant bezig met overleven of met hun verslaving. Kinderen die in de

kleutergroepen gezeten hebben, hebben meer kans in het primary onderwijs. Grade R wordt niet vergoed door de overheid. Er is dus altijd een ouderbijdrage nodig; hoe klein dan ook.

's Middags naar the Waterfront; een mooi stukje Kaapstad aan het water met de tafelberg op de achtergrond.

's Avonds lopen we over het strand naar een restaurantje in Gordons Bay, "Die gesond wind" was inmiddels aangezwollen tot een echte storm.

Zaterdag 28 oktober

Om 08.30 uur is een tussenevaluatie en werken we in groepjes aan onze presentaties, die we dinsdag moeten geven aan onze medereizigers en andere betrokkenen.

Om 10 uur komen de oud-directeuren die ons gisteren rondleidden erbij en discussiëren we over uitdagingen voor het Zuid-Afrikaanse onderwijs. Eigenlijk zijn het dezelfde uitdagingen als bij ons: minder klassikaal, meer kindgericht, meer doelgericht, meer gericht op

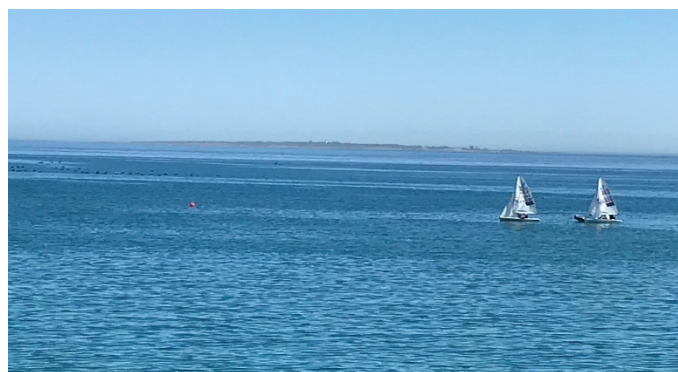
vaardigheden, meer gericht op relatie en EQ, dan op kennis en IQ. Zij hebben nog veel meer te ontwikkelen dan wij. Moet je eerst niet door de twintigste eeuw om in de eenentwintigste te komen? Hun antwoord is duidelijk: De kinderen hier leven net zoals de kinderen in Nederland, al in de 21ste eeuw, je kunt niet terug naar de twintigste, je zult de stap moeten maken. De kinderen maken hem al, of je dat wilt of niet.

's Middags belanden we, na een paar wijnproeverijen, in het huiskamerrestaurantje van mama Esmé, aan de rand van het grootste squoter kamp; een van de dames die door de Dreamcatcher Foundation is geholpen in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Zondag 29 oktober

's Ochtends nog aan onze opdracht gewerkt: een prentenboek over eigenaarschap bij professionals. 's Middags Capetown bezocht.

Maandag 30 oktober

Om 7.00 uur in de bus. We worden verdeeld in twee groepen die zowel een Primary als een High School gaan bezoeken. Dit keer geen achterstandsscholen maar "privileged schools". Een security guard vraagt ons in te tekenen in het bezoekersregister. Directeur Chris ontvangt ons en begeleidt ons naar zijn luxe kantoor in een wit gebouw met een veranda ervoor. Het blijkt dat de school gevestigd is op het grondgebied van een monumentale boerderij, Somerset House. Hier is de school ook naar genoemd. Het kantoor van de directeur was de vroegere woning. We krijgen er meteen koffie, thee en muffins.

Zo'n eerste indruk doet wat met je. Zeker na een bezoek van de scholen in de townships. Het lastigste is om er niet meteen wat van te vinden. Don't judge, just watch!!

Chris is een man met passie, met visie maar vooral een oprecht mens. Een echte leider, maar dan zonder de 'geliktheid' zoals Gavin Keller van de Sun Valley school. Hij zet een mooie visie neer. Deze school heeft een kleuterafdeling en dan verder iedere groep dubbel. Maximaal 24 kinderen in de klas. Per jaargroep zijn er twee groepslokalen, met een flexibele wand ertussen. Men werkt er projectmatig en parallelgroepen bereiden samen de projecten voor. We beginnen de groepsbezoeken bij de kleuters en gaan zo verder naar de 7th Grade. We kijken in alle lokalen en praten met de kinderen en leerkrachten. Trots laat hij ons zijn expressieruimte zien, zijn bibliotheek/studiecentrum, zijn tekenlokaal.

Chris is heel duidelijk over alle extra faciliteiten op de Somerset House Primary School. Al die extra's zijn later gekomen. Eerst was er de visie, waar men enthousiast over was, waar men mee aan de slag wilde. En toen pas kwamen al die extra's. FIRST THE WHY THEN THE HOW. Dat die "why" belangrijk is, merk je in alles. Leerkrachten en kinderen kunnen bij alles vertellen waarom, vanuit welke achtergrondgedachte, dingen gedaan worden. Chris is ervan overtuigd dat de visie die hij heeft, net zo goed op een arme school geïmplementeerd kan worden. Volgens hem is het de enige manier om het onderwijs in de townships te verbeteren. Hij vertelt ons dat in zijn Project Based Learning (PBL) alle aspecten van de 21st century skills zitten. Natuurlijk gaat het ook over geld. Ouders betalen zo'n €15.000,- per jaar aan ouderbijdrage. Dat is een flinke bijdrage maar de school is zelf ook heel actief in het werven van fondsen. Kinderen zijn zich ook bewust van het feit dat ze bevoorrecht zijn en dat dat ook een verantwoordelijkheid naar de maatschappij met zich meebrengt. Dat komt ook door de "thinking-classes" die hij zelf begeleidt. Geen onderwerp wordt geschuwd. Hij laat de voorbereiding zien van zijn les over ongelijkheid en de bevoorrechte positie van de witten (blanken). Confronterend, maar steeds vragend nooit oordelend.

De school spendeert jaarlijks ZAR 1.500.000 (ruim € 92.000,-) om het ook voor arme, vaak zwarte, kinderen mogelijk te maken deze school te bezoeken.

Zo iemand kan het verschil maken voor de verdere ontwikkeling van de regenboognatie Zuid-Afrika. Hij is snoeihard in zijn oordeel over de huidige regering en vooral het ministerie van onderwijs. Hij volgt niet het opgelegde curriculum en bepaalt zijn eigen koers. Hij heeft veel last van het feit dat President Zuma maar tot zijn 10^e jaar onderwijs heeft genoten. Dat zegt iets over zijn manier van regeren; onoverwogen en doortrokken van corruptie.

Vervolgens gaan we naar Stellenbosch. Hier bezoeken we de Paul Roos all boys Highschool. Een ruim honderd jaar oude jongens highschool met een zeer rijk traditie (vooral in sport).

We worden ontvangen door Kobus, the deputy-director. De ontvangstkamer is een statige ruimte, met een eiken balkenplafond en glas in lood ramen, waar we thee met melk geserveerd krijgen met een muffin met het logo van de school en aardbeien. Na een kort praatje van André, de directeur, waarin hij benadrukt dat de Paul Rose geen privéschool was maar een staatsschool (quintile 5) die dus nauwelijks geld van de regering krijgen en alles zelf moeten betalen uit ouderbijdrage en fondsenwerving.

Kobus leidt ons rond door de school en het lukt hem om te voorkomen dat we ook maar iets zien van het onderwijs in de klassen of dat we een gesprekje voeren met leerlingen. We eindigen uiteraard op het sportcomplex. We nemen afscheid van Kobus met zijn opmerking dat hij hoopt dat we gezien hebben, dat wanneer je maar hard werkt in Zuid-Afrika je alles kunt bereiken.

Dan hebben we tot vijf uur vrije tijd. Omdat we morgen in groepjes een presentatie moeten geven, besluit mijn groepje om onder de bomen op een terras onder het genot van een verfrissing aan onze presentatie gaan werken.

Dan gaan we naar Paarlvallei, een highschool. Hier hebben we bij het prachtige huis van de directeur ("came with the job") een braai met een aantal teamleden van die school; heerlijk! Daarna nog even aan de presentatie werken. " Oh ja, het moet wel in het Engels!"

BYOD – Bring your own Device

ICT Philosophy

- A real world approach
- Blended Learning
- The BYOD system
- Somerset House ICT infrastructure

PBL – Project Based Learning

PBL Philosophy

- Increased collaboration
- Increased engagement
- Focus on higher order thinking skills and problem solving
- Enables differentiation
- Increases independent thought
- Can impact positively on confidence
- Facilitation rather than teaching

White Privilege

- How do we ensure that we are equally welcoming to all?
- How do we deal with the past of South Africa so as not to perpetuate the past?
- Living in SA is easy if you are white. we teach this so that we can effect change

White Privilege

Gender	Male	Female
Race	White	Black
Education	Tertiary	Basic
Wealth	Adequate	Inadequate
Orientation	Straight	LGBTBBQ
Religion	Christian	Muslim
Age	Young/Middle	Very old / young
Status	HIV -	HIV +
Employment	Employed	Unemployed
Health	Able	Challenged
Language	English	Black Language

Dinsdag 31 oktober

Weer vroeg uit de veren. Behalve onze eigen groep zijn er vertegenwoordigers van de scholen die we bezocht hebben, van de organisaties waarmee we gesproken hebben en twee mensen van het ministerie in the conference-room. Na een korte inleiding werden de vier verschillende presentaties gepresenteerd.

Het werd duidelijk dat de mensen van het ministerie en de mensen van de praktijk een wat andere kijk op de werkelijkheid hadden. Waar wij positieve ontwikkelingen zien, en waar de mensen van het ministerie er dan volmondig op ingaan als een van hun verdiensten, kijken de mensen van de praktijk daar anders tegenaan.

Ons wordt gevraagd om aanbevelingen te doen voor het onderwijs in Zuid-Afrika. Iedereen is het er in de evaluatie over eens dat wij als westerlingen ons zeer bescheiden op moeten stellen wanneer het gaat over onze meningen en aanbevelingen m.b.t. het onderwijs in Zuid-Afrika omdat de werkelijkheid van deze samenleving veel complexer is dan wij ons maar kunnen voorstellen. Iedereen is het erover eens dat wij op alle scholen die we bezocht hebben ontzettend veel passie voor het onderwijs gezien hebben bij de directeuren en bij de leerkrachten. Maar vooral heel veel blijde kinderen omdat het onderwijs hier er echt toe doet; het biedt toekomst. Kinderen zijn over het algemeen blij dat ze naar school mogen, want voor een flink aantal kinderen is de school de enige plek waar ze naast tenminste één goede maaltijd voor het lichaam ook een goede maaltijd voor de ziel krijgen: veiligheid, stabiliteit en oprechte aandacht.

Na de lunch is de evaluatiesessie waarin we op basis van de bekende 4 V's (Verdwijnen, Versterken, Verzwakken en Vasthouden) het geheel evalueren. Dit is immers de eerste studiereis van Onderwijs Maak Je Samen naar Kaapstad. Frank, Martine en Job nemen onze feedback in de vorm van opmerkingen, complimenten en presentjes dankbaar in ontvangst.

Het was een druk maar erg interessant programma!!

Tot slot:

Het geheel was een enorme ervaring die met een aantal vreemden begon en eindigde met een aantal bekenden!! Een reis doorspekt met tegenstellingen, mogelijkheden en onmogelijkheden. Een reis waarin flink genetwerkt is. Maar vooral een reis waarin duidelijk werd dat je moet roeien met de riemen die je hebt: ALS HET NIET KAN ZOALS HET MOET, DAN MOET HET MAAR ZOALS HET KAN!!